

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1914. XXII. teč.

Daj še meni!

Polje mlado,
 kdo ti vdihnil je življenje,
 da ni znano ti trpljenje?
 Njiva zlata,
 cvetna trata,
 vse, kar zrem, je sočni smeh.
 V opojni melodiji
 lahnih ptic,
 v čarljivi harmoniji
 pevk, cvetic
 sanjaš mirno v cvetnih tleh.
 Daj še meni
 mir prelepi zlatih njiv . . .
 cvet mi deni,
 polje, vsaj na grob moj z njiv!

M—č.

Mladi junaki.

11. Peterček, junaški pospeševatelj pogostnega sv. obhajila.

Nedavno je izšla mična knjižica z naslovom: »Peterček, apostol pogostnega sv. obhajila«. Ta sedemletni deček je živel v severozahodnem delu Francoske. Bil je jasnega in veselega lica, pa nedolžno pobožnega srca. Posebno pa se je odlikoval v pobožnosti do presv. Rešnjega Telesa.

Po prvem sv. obhajilu je rad pogosto prihajal k mizi Gospodovi; po navodilu nekega misijonarja je začel vsak dan hoditi k sv. obhajilu. A to mu je napravljalo veliko težkoč. Oče je bil jako nevoljen in tudi mati spočetka ni rada videla, da je sinček vsako jutro zgodaj vstajal in hitel k sv. obhajilu.

Kmalu se mu posreči, da pridobi tudi mater, ki ga začne spremljati dan na dan k obhajilni mizi. Z besedo in zgledom vzpodbuja dobri Peterček tudi tovariše in jih združi v obhajilno zvezo, kjer se vsak član zaveže, da pojde po želji sv. očeta vsak dan k sv. obhajilu.

Zelo je vesel blagi deček tega uspeha; a tem bolj je žalostno njegovo nedolžno srce, da ne more pridobiti še očeta, ki niti o veliki noči ni sprejel sv. zakramentov. Peterček molí vsakdan sv. rožni venec in pristavi na koncu vsakega odstavka prošnjo za izpreobrnjenje očetovo; tudi vsakdanje sveto obhajilo daruje v ta namen.

Pa vse je zastonj. Jezus ga ne usliši. V tem času prestavijo očeta v drug kraj. Peterček hodi tudi tukaj vsak dan k svetemu obhajilu; mamica ga spremlja. A to je bilo za tisti kraj kaj nenavadnega. Zato pokliče župnik fantka in mater k sebi ter z resnim obrazom izprašuje po vzroku, zakaj hodi tak otrok tolikrat k sv. obhajilu.

»Da razveselim Jezusa, in ker želé sv. oče, zato hodim dan na dan k sv. obhajilu, in pa da bi očeta izpreobrnil.« Duhovnik se kmalu prepriča, da

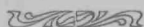
otrok popolnoma razume, kaj je vsakdanje sveto obhajilo. A težje je bilo prepričati druge ljudi, ki so raznovrstno zbadali z neljubimi opazkami mater in sinčka. Pa otrok jim odgovarja tako pogumno in razumno, da polagoma utihnejo.

Le očeta ni bilo mogoče izpreobrniti. Slednjič sklene Peterček, da ponudi Jezusu svoje življenje za izpreobrnitev ljubljenega očeta.

Jezus sprejme žrtev. Deček resno zbolí, kri se mu ulije iz prs. Dolgo leži in trpi mali bolnik, a vedno je zadovoljen, ker hoče trpeti za svojega očeta. Tudi na bolniški postelji prejema mnogokrat Jezusa ter se mu vedno in vedno daruje za izpreobrnenje očetovo. A vse zastonj.

Peterček prejme že sveto popotnico, a oče se še ne izpreobrne. V smrtnem trenutku mu namigne Peterček; oče pristopi in sliši šepet zadnjih besed: »Za tebe, oče!« Nedolžna duša odhiti pred prestol božji; očeta preмага milost božja. Izpreobrne se. Še več. Odloči se, da vsak dan poklekne k oni obhajilni mizi, kjer je nekdam zanj tako goreče molil Peterček.

Po smrti dobrega Peterčka se zasnuje tudi v tem kraju obhajilna zveza pobožnih otrok, ki vsak dan pristopajo k mizi Gospodovi.

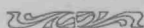
Mati ob zibeli.

Srček moj,
naj nocoj
angeli krilati
te objamejo;
sanje naj vesele,
te v naročje vzamejo

Kakor ta smehljaj,
ki krog ust drhti,
bodi dolga noč
ti sladek raj.

Večni Stvarnik tvoj —
On naj te varuje,
in kot mati tvoja,
naj pri tebi čuje.

Gnjevoš.

Otroci umorjenega nadvojvoda Franca Ferdinanda.

Ne le odrasli ljudje, marveč tudi nežni otroci so plakali, ko se je razširila po naši širni domovini prežalostna vest, da je brezsrčen, nečloveški morilec umoril preblagega prestolonaslednika Franca Ferdinanda in njegovo plemenito soprogo Zofijo. Posebno so se nam zasmilili trije vzorni otroci, ki so hipoma postali sirote brez ljubečega očeta in nežno negujoče mamice: trinajstletna princezinja Zofija, dvanaestletni knez Maksimilijan in desetletni knez Ernst.

Nad vse grenkostna sta bila dva trenutka: ko so otroci izvedeli strašno novico o krutem umoru v Sarajevu, in ko so se ob pogrebu na Dunaju približali krstama tako ljubljenega očeta in nenadomestljive mamice.

Nekaj časa se jim je prikrivala strašna novica, a končno se jim je moralo povedati. Dolgo, dolgo so jokali ti dobri otroci in zelo bridkostno ter se kar niso mogli utolažiti. In kako bi tudi ne prekipela žalosti tako nežna srca ob tako bridkostni izgubi! Nedavno še so se veselo in zaupno poslovljali, ko je njih zaklad imel nekaj časa bivati v drugi, oddaljeni deželi. Ko sta bila odsotna, so otroci vedno mislili na ata, na mamu, kakor sta tudi onadva vedno mislila na svojo ljubljeno deco. Najstarejši sin Maksimilijan je skrbno popraševal svojega vzgojitelja: »Ali se ata in mama še skoraj ne vrneta nazaj?« Nadvojvoda je pred napadom sporočil otrokom o svojih doživljajih prejšnjega dne ter pristavil očetovske besede: »Pozdravi in poljubi od papa«; in hvaležni otroci so brzojavno odgovorili. Njegove zadnje besede na tem svetu so bile: »Zofija, ostani pri življenju za najine otroke!« Zdaj pa pride to strašno poročilo! ...

Osiroteli otroci.

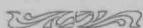
Drugi nad vse bridkostni trenotek pa je bil za žalostne sirote tedaj, ko so imeli zadnjikrat pogledati ono ljubeznivo obličje, ki so poprej vanj zrlí s toliko detinsko ljubeznijo in radostjo, a je zdaj nemo, mrzlo, mrtvo ... Mrtvi starši so ležali na mrtvaškem odru v dvorni kapeli. Otroci so se držali blede in objokani; ko so jih privedli v dvorno kapelo, je hčerka Zofija ostala med vratmi in krčevito zajokala; dečka sta pa šla k odru in strmela v starše. Ko sta opazila sestro pri vratih, je starejši knez Maks šel k njej, jo objel krog vratu in rekel: »Pojdi, da jih vidiš!« Zofija je nato stopila naprej in se vrgla v naročje svoje tete grofice Chotek in zaklicala: »Maminka, edina, najslajša maminka!« Nato so otroci začeli poljubljati mrtve starše. Ko so odhajali proti vratom, je še enkrat prihitela Zofija nazaj, se vrgla na materino telo in krčevito jokala. — Vsi, ki so bili navzoči, so bili do solz ginjeni. Kdor je imel le količkaj čuta, se je moral razjokati ob pogledu na tri nedolžne otročiče, ki jim je morilčeva krogla uropala dragega očeta in ljubo mamico.

Temu prestrašnemu dogodku dostavimo še tolažilno misel, da se je zlasti v teh bridkostnih dneh razkrila vsa lepota teh zlatih src: plemenito ljubečih staršev in hvaležno vdanih otrok. Kako krasni spomini iz srečnega življenja te vzorne družine se nam stavijo pred oči! Redko kje na vesoljnem svetu bi bilo mogoče dobiti družino, kjer bi vladala tako lepa in plemenita ljubezen med starši in otroci! Seveda med svet so posvetili le nekateri žarki te tihe družinske sreče. Koliko detinske plemenitosti razodevata n. pr. tile dve sporočili:

Tisti dan, ko sta se nadvojvoda Franc Ferdinand in vojvodinja Zofija odpeljala v Sarajevo, je hčerka Zofija rekla: »Ljubi starši, dokler boste odsotni, bom vsak dan pri sv. maši prejela sveto obhajilo.« Zelo je ganila ta obljuba dobrega očeta, ki je rekel navzočemu duhovniku: »Zdaj šele prav razumem, kako modra je odredba o vsakdanjem obhajilu.«

Ko so se bili vsled silnega udarca skrajno užaljeni otroci že nekoliko pomirili, je princezinja Zofija s solzami v očeh, toda z globoko vdanostjo v božjo voljo rekla: »Bog je že tako ukrenil, da nam je vzel papa in mamó skupaj. Kajti papa bi ne mogel živeti brez mame in mama ne brez ata.«

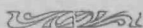
Upamo, da se bo prelepo življenje vzornih roditeljev obnavljalo tudi pri nadebudnih otrocih. Vi pa, mladi čitatelji, molite, da bi jim angel tolažbe olajšal bridkostni spomin nenadomestljive izgube, in še posebej, da bi Bog ohranil in podpiral našega sivolasega cesarja Franca Jožefa I.

Prestolonaslednik Franc Ferdinand in istrski pastir.

Ko je nadvojvoda Franc Ferdinand bival na Brionskih otokih, se je večkrat vozil na obisk v obmorsko okolico. Tako je nekega dne na svoji jahti došel prestolonaslednik v mestece Vrsar v zahodni Istri; z njm je bil tudi njegov najmlajši sinček. V luki ga je pozdravil vrsarski župan g. Depaš. Tik ob morju je pasel svoje ovce siromašen Čič iz vzhodne Istre. Med ovcami se je paslo snežnobelo jagnje, ki je takoj privabilo k sebi malega dečka. Začel je jagnje objemati in prositi nadvojvodo, da mu ga kupi. Nato je nadvojvoda pristopil k pastirju in ga nagovoril v hrvaškem jeziku, ali bi hotel prodati jagnje. Toda pastir odgovori: »Ne morem, gospod. Živali gojim zase.« — »Odkod ste?« — »Gori z Učke. Smo revni, a pošteni ljudje.« — »Ali pa veste, kdo sem jaz?« Pastir ga gleda in vidi lepo admiralsko uniformo. »Velik gospod morate biti.« — »Ali ste že kdaj videli vašega cesarja?« — »E, kolikokrat sem videl presvetlo krono na štacijonu, ko je šla v Pulj!« — »Vedite torej, da sem njegov naslednik.« Tedaj pa pastir popusti in izjavi, da dečku daruje jagnje. Nadvojvoda mu hoče dati na-

grado, a pastir se brani: »Ne, ne, takemu gospodu ga darujem. Imam jih, hvala Bogu, dovolj.« Le po nujnem prigovarjanju nadvojvode in, ko mu je tudi župan namignil, je Čič vzel iz nadvojvodovih rok 100 kron. Nato je dvignil jagnje v naročje in vsa družaa se je vrnila k jahti — izmed vseh najbolj vesel živahni sinček Franca Ferdinanda je skakal radostno krog pastirja, ki je nesel jagnje.

Pastir Mihče.

Lani je začel hoditi v šolo, pa najmanjši je bil med vsemi šolarji. Komaj da je videl čez šolsko klop. Živahne črne oči so gledale prestrašeno in nemirno po prostorni učilnici. In vselej, kadar je stopila gospodična učiteljica v razred, se je Mihče plaho zdrznil in je vstal, kot da bi ga vrgla kvišku močna vzmet. Sicer je bil pa prav marljiv dečko v šoli kakor tudi pri delu. Tisti dve kravici, ki ju je pasel, je imel prav rad. Vedno ju je božal in klical, tako da ju ni nikdar izgubil izpred oči.

Sredi poletja je dobil Mihče k svojima kravicama še tretjega varovanca — majhnega lisastega telička. Toda ta spaka mu je povzročila mnogo skrbi in preglavic. Že med potjo na pašo mu je uganjal nerodnosti. Kakorhitro je mali ugledal kak voz, je že začel skakati in noretiti in le s silnim trudom ga je prestrašeni Mihec pripravil do tega, da se je komu umaknil. Ko ga je pa prižgal na pašo, ni hotel ne-bridiprav nič ubogati. Bezljal in skakal je venomer in Mihče ga ni mogel nikakor pripraviti do tega, da bi se začel pasti. Samo včasih je malo povohal travo, pa je hitro zopet dvignil glavo in rep, pogledal veselo okoli sebe in odbrzel. Mihče je žalostno pogledal kravici, ki sta venomer mirno in zadovoljno mulili travo; potem je pa začel teči za teličkom. Toda do-teči ga ni mogel skoro nikoli. Šele kadar se je norčku zdelo dovolj in je obstal v kakem grmovju, ga je Mihče dohitel. Da bi ga pa privadil in pravabil k

sebi, mu je dal vselej kako skorjico kruha in ga začel božati po beli glavi. Teliček je zadovoljno pojedel kruh in iztegal vrat, da bi še kaj dobil. Ko je pa uvidel, da ne bo nič več priboljška, se ni več zmenil za Mihčeta. Urno se je obrnil, brcnil v Mihca in stekel nazaj h kravama.

To je trajalo teden dni. A vendar je Mihče že opazal napredek pri teličku in ga je bil vesel.

»Se že privadi,« je premišljal radostno, ko je gnal nekega popoldneva zopet past. In res! Teliček se je pasel tako pametno, kot da je star že najmanj tri leta. Samo včasih je malce privzdignil glavo, pa je hitro zopet začel muliti.

Mihče je bil tega vesel. Šel je v neki grm, da bi si urezal dolgo šibo. Tam je pa zagledal nekaj malinja, in izmed sivkasto zelenega listja se je zavalila debela, motno rdeča malina. Mihče se je še ozrl po govedi, ki se je pasla v dolini. Ko je pa videl, da je vsa trojica skupaj, je začel nabirati in jesti maline. Tako so bile dobre in sladke, da se je Mihčetu kar samo smejalo. Dolgo se je plazil med malinovjem in zdelo se mu je že, da jih ima dovolj. Pa se je spomnil še male sestrice Marušice.

»Hm, še njej jih bom nekaj nabral. To bo vesela,« je pomislil in radostno zaukal. Ozrl se je po živini, a ugledal je ni nikjer. Prvi hip ga je zaskrbelo, a potolažil se je hitro.

»Že vem! Tamle zadaj za gričkom bodo. Tam je senca in dobra paša,« si je dejal in je začel pridno nabirati malin za sestro.

Ko jih je imel že poln klobuk, so se mu od veselja zaiskrile oči. A ko je pogledal proti nebu, je videl, da je solnce že blizu zatona. Pa je začel hitro teči tja, kjer je menil, da se pase živina. A ko je prišel tja, ni bilo živine nikjer. Začel je iskati in klicati — vse zaman. Begal je semtertja, da je bil že ves zasopljen in upehan.

»Cika, šek, sivka, mu, muu, muu - uu.«

Pa je poslušal, a oglasilo se ni nič. Solnce je bilo že zašlo in mrak je bil vedno temnejši. Mihče je začel jokati. Žalostno je vzela z malinami napol-

njeni klobuk in odšel proti domu. Skrbelo ga je, da se je ves tresel. Čim bliže doma je bil, tembolj so se mu šibile noge in tem tesneje mu je postajalo pri srcu.

Ko je pa prišel do hiše, je postal. V staji je zagledal luč in neko govorjenje je začul. Spoznal je očetov in materin glas; a posameznih besedi ni mogel razločiti.

Tedaj so se pa odprla stajna vrata in na pragu se je pojavila mati s svetilko v rokah. Zagledala je Mihčeta, ki je pritajeno ihtel.

»Kje si pa bil? Zakaj pa jokaš?« je hitela vanj. Mihče pa je zajecal žalostno:

»Živino sem izgubil —«

Tedaj se je mati zasmejala.

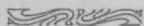
»Nič ne jokaj — živina je že doma.«

Mihče skoro verjeti ni mogel. Šele, ko mu je mati povedala, da je živina pravkar prišla domov sama, je Mihče verjel. In pol veselo, pol žalostno je pripovedoval, kako so ga maline zapeljale, da ni pazil na živino.

»No, drugič moraš biti pa že bolj skrben,« ga je posvaril oče.

Drugo jutro je pa imela Marušica veliko veselje, ko ji je prinesel Mihče poln klobuk malin na posteljo. Oči, še vse zaspane, so se zasmejale in deklica sama ni vedela, kako bi se zahvalila bratu. No, Mihče je bil pa tudi vesel, ker se je vse tako gladko izteklo. Pozneje pa ni izgubil nikdar več ne krav, ne teličkanorička.

Ivan Gnjevoš.

Dedov dobiček.

Zadehtelo v belem cvetju
ajdovo je polje.

Glej, smehljajo pred ulnja-
kom

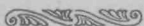
ded se dobre volje.

Lepše ko je ajdi cvetje,
večji kupček šteli

kronic cvetlih bodo de-
dek

na jesen veseli.

Mokriški.

Plačilo.

Pota povsodi
trnje zapira . . .
hraste vpogiblje vihar.
Potnik si čelo
znojno otira,
trudov ni konca nikdar!

Pride pa ura,
pride pa smrt,
zarja prelestna zasje;
trud bo poplačan,
znoj bo otrt
s prtom ljubezni Marije.

M—č.

Cvetka Srca Jezusovega.

Nevihta je prenehala. Solnčni žarki so prisijali v bolniško sobo, kjer se je borilo mlado življenje s smrtjo. Tedaj se je nagnil Gospod nad malo trpinko pa jo je povabil: »Pridi, lepa moja, golobica moja! Pridi in odpočij se na mojem ljubečem Srcu!« — In ona je zaprla trudno oko, zaprla za vedno — a njena čista duša je odhitela, da se udeleži slavja praznika Srca Jezusovega — v nebesih.

Kot beli limbar je ležala sredi pomladanskega cvetja v oblačilu prvega sv. obhajila, z belim vencem na glavi, z nasmehom na ustnih. »Kako je lepa«, so vzklikale njene tovarišice ter jo blagrovale. Na sv. Alojzija praznik so položili to cvetko Srca Jezusovega k večnemu počitku.

Kdo pa je ta srečna dušica, ki ji je ljubi Jezus izkazal tako milost, da smemo deklico imenovati Njegovo cvetko?

To vam je Marica Douša, gojenka v zavodu šolskih sester de Notre Dame v Trnovem. V začetku tega šolskega leta je pripeljala mamica svojo 13 letno hčerko, da vstopi v 6. razred tukajšnje šole. Težko se je privadila Marica življenja v zavodu. Njene misli so pogosto

uhajale nazaj v tihi dom ob robu gozda; nazaj pod domači krov k zlati mamici in ljubljenemu ateku. Tudi z učenjem ji je šlo v začetku trdo, saj ni prej še nikdar hodila v javno šolo. Toda trdna volja in misel, da je to želja roditeljev, je premagala vse ovire.

Srečen čas je napočil za našo Marico, ko se je začela pripravljati na prvo sv. obhajilo. Kako se je veselila Jezusa, ki je prišel nekaj dni pred Božičem v njeno dobro pripravljeno srce! »Kako rada bi danes umrla — za vse bi molila!« je zaupala svoji prijateljici.

Odslej je pridno zahajala k mizi Gospodovi. Malone vsak dan je zaužila nebeško hrano. Ni torej čudno, da se je vedno lepše razvijala njena dušna lepota in je kmalu dozorela za nebesa.

Še eno posebno milost ji je naklonil Gospod, ker jo je ljubil. Konec majnika so imele učenke višjih razredov duhovne vaje, ki se jih je udeležila tudi pokojna Marica z vso vnemo. — Bila je kakor po nevihti poživljena cvetka, ko se je vrnila zopet na delo. A ne dolgo — smrtnonevarno je zbolela. S postrežbo in molitvijo so storili starši, vzgojiteljice in tovarišice vse, da bi se ji povrnilo zdravje. Toda dobri Jezus je sklenil drugače! Presadil je čisto lilijo v boljšo zemljo, da tam razveseljuje Njegovo božje Srce.

S čim pa je zaslužila blaga pokojnica, da jo je ljubi Jezus obsipal s tolikimi milostmi? Kot skrita vijolica — tiha in nepoznana — je živela med drugimi deklicami. Šele težka bolezen nam je odkrila njene vrline.

Bila je to deklica, ki je rada molila, posebno pa ljubila preblaženo Devico. Ko je ležala v dolgih nočeh nezavestna, se je vrstila pri njej molitev za molitvijo. Malone vse molitve, ki jih je znala, je ponavljala v vročnici; zlasti je pogosto molila češčenamarijo. Molek je imela ovit okrog roke, večkrat ga je pobožno poljubila. Ko so stali dan pred smrtjo njeni roditelji in sestrici globoko potrti ob njeni postelji in ihteli, jih je Marica, v rokah držeč svoj molek, bodrila: »Molite, rožni venec molite!« To je bil zadnji pozdrav, ki so ga prejeli starši od nje! Rada in pogosto je ponavljala Marica pobožne vzdihne: »Moj Jezus! Presveto Srce,

Cvetka Srca Jezusovega.

zaupam v Te.« — Poseben dokaz ljubezni Jezusove je bil ta, da je mogla prejeti sv. Popotnico, dasiravno je ležala skoraj vedno nezavestna. Radost ji je sevala iz oči in potrdila je, kako je srečna, ker je bil Jezus pri nji.

Marica je bila vedno krotka, skromna. Niti ene žal besedice iz njenih ust se ne spominjajo njene součenke; da, še celo v hudi bolezni ni prišla nobena neprijazna, nepotrpežljiva besedica čez njene ustnice. Vedno je bila z vsem zadovoljna.

Otroško je bila vdana svojim roditeljem. Kako se je veselila, ko jim je poslala izboljšano izpričevalo! »Nikdar se ne spominjam, da bi bila naša Marica nepokorna!« je rekla njena mamica. Tudi v zavodu je vedno rada ubogala.

Razumljivo je, da je bila bridkost njenih staršev velika, ko so izgubili tako blago hčerko. »Najino zlato, nedolžno dete, najin najboljši otrok!« so tarnali starši ob mrtvaškem odru.

Toda, Marica, jeli ti si sedaj srečna, neizmerno blažena! Tam gori uživaš sladkost presvetega Srca in ga hvališ za vse dobrote.

O, prosi to božje Srce tudi za svoje tovarišice, za vso našo mladino, da zadehti po naši lepi domovini obilo zalih, nadebudnih cvetk v veselje Srca Jezusovega — kakršna si bila na svetu ti.

Hrepenenje.

Kako nenasitno je vendar človeško srce. Komaj se mu izpolni ena želja, že zahrepeni po čem drugem.

Večkrat sem že izrekla svoji ljubi gospodični učiteljici željo, naj bi tudi jaz enkrat nosila belo šolarsko zastavo. A minilo je Telovo, minilo Alojzijevo, ne da bi se mi izpolnila srčna želja. Mamica pa, ko sem jim potožila svojo bol, me potolažijo, rekoč: »Ne bodi žalosten, srček. Glej, res je častno, nositi beli prapor, a gospodična se ne smejo ozirati toliko na vrednost, temveč na moč zastavonoše, kajti prapor je vsekako težji, nego si ti misliš. Ti pa si tako šibka in mala.«

Ugovarjala sem, češ, saj je bil tudi princ Evgen šibke in male postave, a vendar tako zelo, zelo močan in hraber; a kaj, ko mi vse ugovarjanje ni nič pomagalo.

Danes pa se mi je izpolnila vroča želja. Nešteta vrsta belo oblečenih deklic z razcvetelimi lilijami v rokah je spremljala božjega Zveličarja ob njegovem pohodu po našem trgu, njim na čelu pa jaz, z lepo, belo šolsko zastavo. Ah, kako mi je radosti in ponosa trepetalo srce! — Dospeli smo do drugega oltarja, na katerem je stal sredi krasnega cvetja lep kip Srca Jezusovega. Tudi v oknih tik oltarja je bil nenavaden cvetlični kras. Pogled pa mi je zastal na nežnih, snežnobelih cvetkah, ki so bile samo tja položene, da polagoma uvenejo in umro najlepše smrti, smrti za Njega, ki je stvarstvu dal življenje. Kar nisem mogla odtegniti pogleda od teh nežnih, malim kelihom podobnih cvetk, in zdelo se mi je, da se njih bela krilca gibljejo od vzdihov ljubezni in vdanosti.

Nežne cvetke, kako sem vas zavidala za takšno, smrt! Ah, kdor bi enako vam smel v snežnobeli obleki pri Odrešenikovich nogah izdihniti! Kako sladka, kako lepa bi bila taka smrt.

Anica.

Naša volja je močna.

Sv. Bernard se nekoč snide z možem, ki je bil tako zelo vdan kletvi, da je sam rekel, da je ne more več opustiti, da mu je to nemogoče. To je užalostilo svetnika in prosi moža: »Priatelj, premagajte se in zdržite se kletvine le tri dni; storite to v čast presveti Trojici.«

Mož je sicer mislil, da ne bode nič prida iz teža, če tudi obljubi; vendar se vda. Čez tri dni prideta zopet skupaj s svetnikom, ki ga takoj vpraša: »No, kako je šlo?« — Dobro, prav dobro, hvala Bogu«, odgovori mož, »še sam nisem mislil.«

Nato reče svetnik: »Torej vas prosim, držite se zopet tri dni; zdaj pa v čast naše ljube Gospe.« Mož obljubi zdaj še rajši in hitreje, ter se drži tudi junaški.

Ko pride zopet čez tri dni k svetniku, mu že more sporočiti, da se je k večjemu še enkrat povrnil v greh.

Svetnik ga vnovič opominja in prosi: »Zdaj pa le še tri dni, dragi brat, in sicer topot v čast vsem svetnikom skupaj.«

Tudi to obljubi mož, pride čez tri dni k svetniku in sporoči, da se mu je posrečilo, z božjo pomočjo, popolnoma se zdržati kletve; pa še odločno pristavi: »Ker sem videl, da mi je mogoče se popoljšati, hočem z Bogom skleniti ne le tridnevni, marveč večni mir.« In bil je mož beseda.

Odgonetka zastavice št. 7.

Brezova metla.*

Prav so rešili:

Triler Marija, učenka III. r.; Bernard Marija, Dolenc Pavlina, Šilar Marija, Kuralt Marija, Leben Frančiška, Rahonc Kristina, Hiršenfelder Antonija, Hafnar Gabriela, Križaj Marija, Zavrl Marjeta, Česen Ludovik, Ambrož Anton, Benedik Anton, Lebar Rok, učenci IV. razreda v Šmartinu pri Kranju; Kozole Lojzika, učenka V. razr. v pri čast. šolskih sestrah v Mariboru; Maškon Josipa, učenka III. razr. v Šmarjzti pri Klevevžu; Horvat Anica, učenka v Ljutomeru; Splichal Stivka in Obed Pepca, učenki mešč. šole v Šmihelu pri Novem mestu; Obed Zofi, učenka ljudske šole, Kovač Rudi, Mirko, Franci v Novem mestu; Rezika Jakobova, učenka IV. razr. v Ribnici na Pohorju; Benedik Marija, učenka VI. razr., Bogomila, učenka IV. razr. in Janko, učenec III. razr. na Bledu; Šeško Ivan, Brdo pri Planini, Štajersko.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

Godba (ker se je igraje učimo).

---

* Tiskarski skratelj je iz predzadnje vrstice iztrgal besedico »oblastno«. Glasiti se mora: »da jo svojevoljno suče in z njo oblastno pometa«.